

άρχαίων καὶ νεωτέρων ἑλληνικῶν δραμάτων, καὶ δραματικὸν διαγώνισμα ἔχον τὴν υπόθεσιν ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαίας μέσους ή νεωτέρας μέχρι τοῦ 1829 ἴστορίας, ἐκτελεσθήσονται δὲ καὶ πρωτότυπα ἑλληνικὰ μουσουργήματα.

Χαρᾶς μεγάλης θὰ ἐμπλησθῇ πᾶσα ἑλληνικὴ παρδία ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς τοιαύτης ἐμνικῆς ἕορτῆς· ἀπὸ τῶν χωρῶν ἐν αἷς εἶναι ἐγκατεσπαρμένοι οἱ "Ἐλληνες" θὰ συρρεύσωσιν ὅπως δώσωσιν ἀλλήλοις τὴν χεῖρα, ὡς τὸ πάλαι· ή νέα Ἐλλὰς ἀνασυνίστησι τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἀρχαίας· εἶναι τόσον μεγάλη ή Ἀρχαία ἐκείνη ὥστε τὸ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰ δύσιον ισοδυναμεῖ πρὸς τὸ νὰ χωρῶμεν ἐμπρός. Ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τῶν θεωρείων τοῦ Σταδίου δ' ἀντηγήσωσιν ἐπευφημίαι σοὶ ἀνεπέμποντο πρὸ εἴκοσι καὶ

τριάνταν αἰώνων ὑπὲρ τῶν ἀθλητῶν καὶ τῶν μελοποιῶν καὶ τῶν ποιητῶν· ἀλλ' ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ τὸ γέρας δὲν θὰ χορηγηθῇ μόνον εἰς τὴν ρώμην, δὲν θὰ χορηγηθῇ μόνον εἰς τὰ προϊόντα τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα· δταν η κεφαλὴ ἐργάζεται καὶ αἱ χεῖρες ἀκνητοῦσιν ἀδρανεῖς, τὰ ἔμνη μαραίνονται· ή ἐνεστῶσα Ἐλλὰς ἐκτελεῖ τὸν ἀγῶνα ὡς θὰ ἔξετελει αὐτὸν· ή ἀρχαία ἀν εύρισκετο περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΘ'. Αἰώνος· θὰ παράσῃ τὸ γέρας οὐ μόνον εἰς τὰ ἔργα τὰ ἀντιπροσωπεύοντα τὸ καλὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἀντιπρόσωπα τοῦ χρησίμου· ἀν ἐνίσχυε μόνον τὸ ἐκ τούτων θὰ ὠμοίαζε πρὸς ἄνθρωπον θέλοντα νὰ βαδίσῃ διὰ τοῦ ἑνὸς ποδός!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

(μετὰ εἰκόνων. — συνέχεια.)

III.

"Ο Μαυρίκιος Ρουβιέ, ὁ τελευταῖος ἐπὶ Γρεβὺ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, ἀνήκει εἰς τὴν Βουλὴν ἀπὸ του 1871. Κατ' ἀρχὰς ἦν καὶ αὐτὸς ῥίζοσπαστης, ἐπειτα δύμας ἀπεμακρύνθη τῆς ἀκρας ἀριστερᾶς καὶ, ἀφιερώθεις εἰς τὴν μελέτην τῶν οἰκονομικῶν, ἀπέκτησε σὺν τῷ χρόνῳ πολλὰς γνώσεις, δι' ᾧ κατέστη ἀφελιμώτατος εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ὑπὸ τὸν Γαμβέτταν καὶ ὑπὸ τὸν Φερρὺ ὡς ὑπουργὸς ἐν τῷ οἰκονομικῷ. Ως πρωθυπουργὸς κατατάσθη ἐν Γαλλίᾳ κρίσιν ἐπέσπασε τοὺς ἐπαίνους ὅλων τῶν φρονίμων καὶ ἀμερολήπτων ἀνθρώπων, ἀνεδείχθη δὲν πᾶσιν ἀξίος τῆς δυσχεροῦς ταύτης κλήσεως.

Περὶ τοῦ Ρενέ Γοβλέ ἔχομεν νὰ εἰπωμεν μόνον, διτὶ ὑπῆρξεν ὁ μᾶλλον ἀνίκανος ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε πρωθυπουργῶν τῆς Γαλλίας, ή μόνη του δὲ ἐπιτυχῆς ὅπως δήποτε πραξίας ἦν η ἀνακάλυψις τοῦ Φλουράνς. Ἐκ τῶν ἀλλων πρωθυπουργῶν ἐπὶ Γρεβὺ ἀξιομνημόνευτοι εἶναι ὁ Φαλλιέρ καὶ ὁ Βρισσών. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ὑπῆρξε πρωθυπουργὸς μόνον ἐπὶ δύο ἑβδομάδας (κατὰ Φεβρουάριον του 1883), ἐλέγετο δύμας διενοεῖτο ν' ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὸν σχηματισμὸν ὑπουργείου, ἀλλὰ τούτου μὴ γενομένου προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Τιράρ ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης. Τοῦ Βρισσών τὸ δημοκρατικόν γνωστὸν κυρίως ὡς διακεκριμένου μέλους τῆς „Union républicaine“ καὶ ὡς διαδόχου τοῦ Γαμβέττα ἐπὶ τῆς ἑδρᾶς τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς.

„Κεφαλὴν τῶν ἀδιαλλάκτων“ ἀπεκάλεσάν ποτε ἐν τῇ

ΒΡΙΣΣΩΝ.

ΚΛΕΜΑΝΣΩ.

ΡΟΣΕΦΩΡ.

ΔΕΡΟΥΛΕΔ.

Βουλῆ τὸν Γεώργιον Κλεμανσώ, τὸν ἡγέτην τῶν ρίζοσπαστῶν. Ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐκεῖνος παρῆλθε, τώρα δὲ οἱ ρίζοσπασται καὶ αὐτοὶ θέλουσι κατὰ πάντα τρόπον νὰ καταπήσωσιν ἐν τούλαχιστον ὑπουργεῖον. Τὰ μέσα τῆς δυνάμεως τοῦ Κλεμανσώ προέρχονται μᾶλλον ἐκ τῆς ἀτομικῆς ἀξίας του.

Αἱ εὔτολμοι αὐτοῦ ἐπιθέσεις, ή εὐγλωττία του, τὰ κύρια ἀρθρα του εἶναι ἰσχυρὰ ὅπλα, ὡς τὴν δύναμιν καὶ αὐτὸς γινώσκει καὶ μετὸ πολλῆς δεξιότητος ἐκμεταλλεύεται. Εἰς ταῦτα προσθέτεον διτὶ καὶ μεταξύ τῶν δημοκρατικῶν στρατηγῶν ἀριθμεῖ πολλούς φίλους. "Ολα ταῦτα δύμας τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἡγέτου τῆς ἀριστερᾶς δὲν ἥθελον ἀποτρέψει τὸν κίνδυνον, εἰς δὲν ἥθελε περιέλθει καὶ αὐτὸς ὁ ίδιος καὶ η πατρίς του, ἐὰν κατὰ τὴν τελευταίαν κρίσιν ἀνεδέχετο νὰ σχηματίσῃ ίδιον ὑπουργεῖον. Τότε ἥθελε πραγματικῶς φανῆη η ἀδυναμία τῆς ρίζοσπαστικῆς μερίδος, ἡς ή ἰσχὺς συνίσταται μόνον εἰς τὸ νὰ καταρρίπτη πᾶν διτὶ ισταται ὅρμιον, νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ἀναρχίαν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ δημιουργῇ μίαν ἔννομον τάξιν. Εμπαδέστερος τοῦ Κλεμανσώ, ἀλλὰ δι' ὀλιγοτέρων πολιτικῶν προξόντων πεπροκισμέ-

νος εἶναι ὁ Ερρίκος Ροσεφώρ, ὁ τύπος τοῦ ἀδιαλλάκτου δημοσιογράφου, βουλευτοῦ καὶ κομματικοῦ μονομάχου. "Ο βίος του εἶναι ἀληθής μυθιστορία. Γεννηθεὶς τῷ 1830 ὡς κόμης Βίκτωρ Ερρίκος δὲ Ροσεφώρ-Λυκαὶ προσελήφθη τῷ 1851 ὡς δημάρτιος ὑπάλληλος τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Ἀλλ' ἐνεκά τῶν φιλολογικῶν του θριάμβων παρητήθη τῆς θέσεως ταύτης καὶ ἀπὸ τοῦ 1861 ἀφιερώθη ἐντελῶς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Τότε ἔγραψεν ἐκτὸς ἐπιφυλλῶδων ἐν τῇ „Chari-

vari", „Nain jaune" καὶ „Φιγαρώ" διαφόρους κωμῳδίας, αίτινες ἔτυχον μεγάλης ἐπιδοκιμασίας. Άλλὰ τὸ δρῦμον σατυρικόν του ὑφος ἀπήρεσεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ὁ „Φιγαρώ" ἡναγκάσθη νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ἐν ὅ δ' Ῥοσεφώρ, ἀφήσας ὅλους τοὺς τίτλους καὶ τὰ ἐπώνυμά του, ἰδρυσεν ἵδιαν ἐφημερίδα ὑπὸ τὸν τίτλον „La Lanterne" (φανός). Πρωτάκουστος ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ φύλλου τούτου, ἐκδιδομένου εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀντιτύπων καὶ ἀπλήστως ἀναγινωσκομένου ὑπὸ τῶν παρισιανῶν. Καταδικασθεὶς εἰς πενταετή φυλάκισιν, ἡναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Βέλγιον, δόποθεν ἐπανῆλθε τῷ 1869 εἰς Παρισίους, ὅπου διὰ 18,000 εἴχεν ἐκλεγῆ βουλευτής. Ἐν Παρισίοις ἴδρυσε τὴν „Μασσαλλιώτιδα" καὶ ἐξηκολούθησε πολεμῶν τὴν κυβέρνησιν μετα περισσοτέρας ἢ τὸ πρότερον δριμύτητος. "Οτε ὁ πρίγκηψ Πέτρος Βοναπάρτης ἐφόνευσε τὸν δημοσιογράφον Βίκτωρα Νοΐρ, ὁ Ῥοσεφώρ παρώρμησε τοὺς ἔργατας εἰς ἐπανάστασιν, ἀλλὰ τὸ σχέδιόν του ἐματαιώθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις τὴν μὲν „Μασσαλλιώτιδα" ἐπαυσε, τὸν δὲ Ῥοσεφώρ ἐπεμψεν εἰς τὰς φυλακάς. Τῇ 4. Σεπτεμβρίου 1870 ἀπελύθη αὐτῶν καὶ διαρκούσης τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Παρισίων ἡγεμόνη μὲν κατὰ τῶν στασιαστῶν, ἀλλ᾽ ἔνεκα ἀλλων αἰτίων ἐτέθη ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου ὡς ὑπόδικος καὶ κατεδικάσθη εἰς ἔξορίαν εἰς Καληδονίαν. Άλλὰ δὲν ἐκάμψη ἡ δραστηρίτης καὶ ἡ τόλμη τοῦ ἀνδρὸς τούτου. Μετ' ὀλίγων ἀλλων φίλων διέφυγεν ἐκ Καληδονίας καὶ ἐφθασεν ὑγιᾶς εἰς Ἀγιον Φραγκίσκον καὶ ἀπὸ τοῦ 1874 μέχρι του 1880 ἔζη ἐν τῇ ἔξορίᾳ, ἔως οὗ ἡ γενικὴ ἀμνηστία ἐπέτρεψε καὶ εἰς αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς

Παρισίους. Ἐνταῦθα ἥρχισε πάλιν νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἡ οἵοια, κατ' αὐτόν, μόνον τὸ ὄνομα ἥλλαξεν· ὅπως ἀλλοτε ἐμαίνετο κατὰ τῶν ὑγράνων τῆς Αὐτοκρατορίας, οὕτω καὶ τὴν σήμερον οὐδεμίαν παραλείπει εὐκαιρίαν τοῦ νὰ προεβάλῃ τὰ καθεστῶτα χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπὸδψει τὸ προφητικὸν ἔκεινο λόγιον τοῦ Θιέρου:

„La république sera conservative ou elle ne sera pas.“

Ο Παῦλος Δερουλέδ, δεῖς εἶναι γνωστὸς κυρίως διὰ τῶν πολεμικῶν αὐτοῦ ἀσμάτων, ἀπέκτησε καὶ ἐν Ἀνατολῇ οὐκ ὀλίγην φήμην διὰ τοῦ πρὸ δὲ ὀλίγων ἐτῶν ταξειδίου του εἰς Ἀθήνας, Κωνσταντινούπολιν καὶ Ρωσίαν, ἐφάνη δμως ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ δρίζοντος κυρίως ἀπὸ τῆς ἴδρυσεως τοῦ „πατριωτικοῦ συνδέσμου“, οὗ καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο αὐτὸς ἡγέτης. "Οσα καὶ ἀν ἐλέχθησαν περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅσα καὶ ἀν διαδίδονται διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι δηλαδὴ ἄγει καὶ φέρει τὰ πλήθη τῆς Γαλλίας ὡς βούλεται, τὸ ἀληθὲς εἶναι καὶ μένει ὅτι ἡ ἐπιρροὴ αὐτοῦ περιορίζεται μόνον εἰς τινὰς τάξεις τοῦ ὄχλου τῶν Παρισίων, ἐκτραχγήλιζεται δὲ πολλάκις εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὡςτε ἀντὶ ὀφελείας βλάβην μόνον νὰ παρέχῃ εἰς τὸ γόνητρον τῆς Γαλλίας, ἥτις βεβαίως οὐχὶ διὰ φωνασκιῶν δὲ ἀνακτήσῃ τὴν προτέραν της δόξαν, ἀλλὰ διὰ περιεσκευμένης καὶ ἀκαταπάτου ἐργασίας. Καὶ τοιοῦτος ἀνὴρ τῆς ἡρέμου δράσεως εἶναι ὁ στρατηγὸς Φερρών, ὁ διάδοχος τοῦ Βουλανζέ, περὶ οὗ ἐγράψαμεν τὰ δέοντα, δημοσιεύσαντες καὶ τὴν εἰκόνα, ἐν τῷ 4^ῳ τεύχει τοῦ παρελθόντος ἔτους τῆς Κλειοῦ.

(ἐπεται συνέχεια.)

1. ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ (ἐν σελ. 33).

2. Ο ΠΑΠΑΣ ΛΕΩΝ ΙΙ'. Ἀνάγνωσι „Ο ἐν Βουδαπέστη Ἰωβηλαῖος τοῦ Πάπα Ρώμης Λέοντος ΙΙ". (σελ. 36). Ἐπὶ τῇ κατ' αὐτὰς τελεσθείσῃ ἕορτῇ τοῦ ἀνιωτάτου ἀρχηγοῦ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας δημοσιεύομεν σήμερον τὴν εἰκόνα του καὶ ἀρθρὸν σχετικόν, ὅπερ ἀξιοσέβαστος φίλος ἀπέστειλεν ἡμῖν. 'Ο Λέων ΙΙ'. καταγέται ἐκ τῆς εὐγενοῦς καὶ ἀρχαῖας ἱταλικῆς οἰκογενείας τῶν Pecci, εἶναι ἡδη ἐβδομηκοντούτης περίου τὴν ἡλικίαν καὶ πρὶν ἢ ἀνέλθῃ τὸν παπικὸν θρόνον ἥτο γνωστὸς διὰ τὴν εὐσέβειαν, τὴν μετριοφροσύνην καὶ τὴν ἔκτακτὸν του πολυμάθειαν. Εἶναι εἰδήμων πολλῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, οὐχὶ δὲ ἀπειρος καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐλληνικῆς, ἔγραψε δὲ μεταξὺ ἀλλων καὶ ἀξιόλογα ποιήματα. Πάπας Ρώμης γενόμενος ἐπεδείξατο πολιτικὴν ἀγήινοιαν ἀσυνήθη, δι' ἃς καὶ μόνης κατώρθωσε ν' ἀνορθώσῃ τὸ παπικὸν κύρος καὶ νὰ ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτὸν οὐχὶ μόνον τὴν λατρείαν καὶ ἀφοσίωσιν ὅλου τοῦ καθολικισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν ἐκ μέρους σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

3. ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ "Ελλήνος καλλιτέχνου N. Γύζη" Τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔξειμεταλλεύθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας καὶ ἀλλοτε ὁ ἡμέτερος

καλλιτέχνης, τὴν φορὰν δμως ταύτην ἐξέλεξεν ὄντως συγκινητικωτάτην στιγμήν· ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ τῶν οὔτε πατέρα πλέον οὔτε μητέρα ἐχόντων μικρῶν, ἐπέχει θέσιν μητρὸς καὶ ἐτοιμάζει αὐτοῖς τὴν λιτὴν τροφήν, ἐνῷ μόνη αὐτῇ, καὶ ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ της μόλις, φαίνονται αἰσθανόμεναι τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας, ἥτις ἐπέσκηψεν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς των.

Τὴν προσοχὴν τοῦ θεωμένου τὴν παρατεμειμένην ἡμῶν εἰκόνα καὶ ἐλκύει συγχρόνως καὶ δὲ ιδιόρυθμος τῆς ξυλογραφήσεως τρόπος, δι' οὗ ἔτι μᾶλλον ἐξαίρονται αἱ καλλοναὶ τοῦ ἑλληνικοῦ καλλιτεχνήματος. 'Ο κ. Γύζης ὑποδεικνύει πάντοτε τὸ εἶδος τῆς ξυλογραφικῆς τῶν ἔργων του ἐπεξεργάσιας, ἐνθυμοῦνται δὲ οἱ Ἀναγνῶσται τῆς „Κλειοῦ“ ἐκ τῶν πολλῶν ἡδη δημοσιεύσιῶν αὐτοῦ εἰκόνων ὑπόσον συντελεῖ ἡ τοιαύτη τοῦ καλλιτέχνου πρόνοια πρὸς φυσικωτέραν τῶν ἐλαιογραφῶν αὐτοῦ ἀναπαράστασιν.

4. ΕΙΡΗΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Γαβριὴλ Μάξ (ἐν σελ. 41). 'Ο ἐπὶ εὐσπλαχνήν καὶ παροιμιώδει ἀγαθότητι ψυχῆς πεφημισμένος ζωγράφος τῆς εἰκόνος ταύτης ἐπεχείρησε νὰ παραστήσῃ τὸ μειλίχιον καὶ πλήρες ἡμερότητος τῆς εἰρήνης πρόσωπον, καθ' ἃν ἀκριβῶς στιγμὴν δὲ πρὸς διατήρησιν αὐτῆς πόθος ἐκφράζεται πανταχοῦ ὑπὸ πάντων.